

ACTE PÚBLIC PEL 27 SETEMBRE 2015

Acte organitzat per l'ANC al Camp de Mart de Tarragona, a les 19 del dia 5 de setembre.

Senyores i senyors, amigues i amics participants em aquest acte.

En primer lloc he d'agrair que m'hàgiu demanat de participar en aquest acte. Per més que sigui un prevere no represento a ningú ni porto cap representació oficial. Parlo en nom propi però ben conscient del que sóc. L'Església catòlica a Catalunya té molt clar que Catalunya és una nació. Ho van afirmar amb tota solemnitat, quasi bé en termes notariais, fa més de 25 anys, els Bisbes de Catalunya al document *Arrels cristianes de Catalunya*.

Per nosaltres la qüestió de ser nació no és una qüestió de sentiments volubles sinó un fet observable i constatable sobre la nostra història i la realitat actual. La Doctrina Social de l'Església afirma que cada nació té el dret a la autodeterminació com un dret fonamental anterior a les legislacions positives. És a dir que el tenim tant si la legislació vigent ens ho reconeix com si no. Aquest dret el tenim. Quan l'Església defensa aquest dret d'autodeterminació no fa política perquè és un dret fonamental anterior a les opcions polítiques.

I aquest dret l'exercirem el dia 27. Ara bé, el dia 27 cada ciutadà haurà de votar en consciència. Quan es tracta ja del vot concret abans d'unes eleccions, quan la ciutadania alguna vegada ha tingut la impressió que l'Església com a institució volia influir en el vot concret en general no ha estat ben rebuda. Per tant l'Església com a institució tampoc no ho ha de fer ara. I és així. A l'Església no li correspon dir el que s'ha de votar sinó només dir que cada ciutadà voti en consciència tenint en compte el bé comú de Catalunya i el que cregui millor pel futur del nostre país, tenint en compte la informació que tots tenim. Si volgués influir en el vot es posaria en política i no és propi de la seva missió posar-se en política. Ara bé hem de tenir clar que entre els ciutadans, com ara avui i aquí, molts dels votants són fidels de l'Església que exerceixen el seu dret frec a frec amb els altres ciutadans, com ara estem aquí.

Permeteu-me que breument tracti una qüestió que sento l'obligació de manifestar-la. Quan hi va haver la transició democràtica vaig ser designat per l'Arquebisbe Pont i Gol per a fer un viatge secret a Saint-Martin-La Beau a pactar amb el President Tarradellas com serien les relacions de l'Església catalana amb la Generalitat quan ell tornés de l'exili a Catalunya. Hi vaig anar amb el Bisbe tarragoní Joan Martí Alanís (acs). Vam seguir l'esquema del 1931 en relació amb el President Macià. Els acords que vam fer amb Tarradellas crec que van funcionar molt bé, quasi bé es podria dir que de manera exemplar. Anys després les coses van canviar i penso que no per anar a millor. Aquest fet penso que em dóna base, per no dir autoritat, per a expressar que crec que fa falta ara i aquí un diàleg seré i respectuós sobre el fet religiós i en concret sobre l'Església catòlica en la nostra societat i també per a demanar a totes les forces polítiques, en qualsevol escenari que tinguem el dia 28, que tractin bé el fet religiós de manera positiva i sense prejudicis, (((sense estereotips, sense malvolença, sense menyspreu, sense plantejaments ideològics i sense ignorància (que diu molt poc quan es dóna en una persona que té molta responsabilitat en la societat)))) valorant l'aportació que fa al bé comú, com l'Església valora l'autonomia de les realitats temporals amb aquell principi de la mútua autonomia i la sana col·laboració.

No es tracta de demanar privilegis, sinó senzillament de ser tractats amb justícia, equitat i seny, com correspon a la presència de l'Església catòlica en el naixement i en la història del nostre país i en general a tot el conjunt del fet religiós. Tanmateix voler donar solucions igualitàries a realitats diferents és una manera de ser injustos.

Per acabar només dir que els que volem seguir l'estela de tantes persones creients que han estat persones, que en diem, de la doble fidelitat: a l'Església i al país, (com el Cardenal Vidal i Barraquer que no el van deixar tornar ni viu ni mort) tant si ens ho reconeixen com si no ens ho reconeixen seguirem treballant pel bé comú i per la identitat de la nostra pàtria la nació catalana. Moltes gràcies.

Mn. Miquel Barbarà Anglès, prevere de l'Arquebisbat de Tarragona